

W. Bruce Cameron

**Een HOND met
met NEGEN LEVENS**

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

© 2010 W. Bruce Cameron
Oorspronkelijke titel: *A Dog's Purpose*
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: © 2017 Storyteller Distribution, LLC and Walden Media, LLC
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2760 9
NUR 302
Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij Forge® a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Op zekere dag kwam het bij me op dat de warme, piepende, vreemd ruikende gevallen die om me heen wriemelden, mijn broertjes en zusjes waren. Dat was een tegenvaller.

Hoewel ik nog maar weinig meer kon zien dan wollige vormen in het licht, wist ik dat het grote, prachtige ding met die lange, heerlijke tong mijn moeder was. Ik had uitgevogeld dat wanneer de lucht om me heen plotseling koeler werd, ze ergens anders heen was, en als het warmer werd, was het tijd om te drinken. Om een goed zuigplekje te vinden moest ik vaak iets opzijduwen wat dus de snuit van een broer of zusje moest zijn, die probeerde me te verdringen van wat van mij was – zó irritant. Ik zag sowieso niet in wat de bedoeling was van mijn broers en zusje. Wanneer mijn moeder mijn buikje likte om het stromen van de vloeistoffen van onder mijn staart te stimuleren, staarde ik haar aan en smeekte haar in stilte om die andere puppy's alsjeblieft te laten verdwijnen. Ik wilde haar helemaal voor mezelf alleen.

Langzamerhand kwamen de andere hondjes duidelijker in beeld en onwillig nam ik hun aanwezigheid in het nest maar

voor lief. Mijn neus had me al laten weten dat ik één zusje en twee broers had. Zusje had iets minder interesse in stoeien dan mijn twee broers, van wie ik er een Vlug noemde omdat hij zich altijd sneller bewoog dan ik. De andere noemde ik in gedachten Honger, omdat hij zachtjes jammerde wanneer Moeder weg was en met een gretigheid zonder weerga aan haar tepel lag alsof hij nooit genoeg zou krijgen. Honger sliep ook meer dan wij, dus besprongen wij hem dikwijls om in zijn oren en neus te bijten.

Ons hol was uitgegraven onder de zwarte wortels van een boom en was koel en donker wanneer het overdag heet was. De eerste keer dat ik wankelend het zonlicht in stapte gingen Zusje en Vlug met me mee, en natuurlijk drong Vlug zich als de bliksem naar voren.

Van ons vieren had alleen Vlug een witte vlek op zijn gezicht, dus toen hij vrolijk voorwaarts huppelde, flitste dat stukje witte vacht op in het licht. *Ik ben bijzonder*, leek Vlugs verblindende, stervormige vlek de wereld te vertellen. Voor de rest was hij net zo saai bruin en zwart gevlekt als ik. Honger was nog een paar tinten lichter, en Zusje had dezelfde mopsneus en dat platte voorhoofd als Moeder, maar toch zagen we er allemaal ongeveer hetzelfde uit, ondanks Vlugs in het oog springende vlek.

Onze boom stond boven op de oever van een beek, en ik was verrukt toen Vlug kopjeduikelend de oever af rolde, al rolden Zusje en ik net zo onelegant naar beneden toen we dezelfde afdaling wilden maken; gladde kiezelstenen en een klein waterstroompje boden nieuwe geurtjes. We volgden het waterspoor van de beek naar een vochtige, koele grot – een overwelfde duiker met metalen wanden. Instinctief wist ik dat dit een goede plek was om te schui-

len als er gevaar dreigde, maar Moeder was niet onder de indruk van onze ontdekking en sleepte ons zonder plichtplegingen terug naar ons hol, toen bleek dat onze pootjes niet sterk genoeg waren om het talud weer op te klauteren.

We hadden dus gemerkt dat we niet zelf naar het nest terug konden komen wanneer we de oever af rolden, maar zodra Moeder het hol verliet, deden we het opnieuw. Deze keer ging Honger met ons mee, maar eenmaal in de buis aangekomen strekte hij zich uit in de koele modder en viel hij in slaap.

Het leek ons zeker niet verkeerd om op ontdekkingsstocht uit te gaan, we moesten andere dingen vinden om te eten. Moeder werd steeds ongeduldiger en stond vaak op als we nog niet klaar waren met drinken, waar ik de anderen de schuld van gaf. Als Honger niet zo onverzadigbaar was, als Vlug niet zo bazig deed, als Zusje niet zo wriemelde, was Moeder vast wel rustig blijven liggen zodat we ons buikje rond konden drinken. Want wie anders dan ik kon haar overhalen te gaan liggen, gewoonlijk met een zucht, als ik mijn best deed haar te bereiken wanneer ze boven ons stond? Vaak besteedde Moeder meer tijd aan het likken van Honger – zo oneerlijk vond ik dat.

Rond die tijd waren Vlug en Zusje groter dan ik – mijn lijf was hetzelfde, maar mijn pootjes waren korter en steviger. Honger was natuurlijk het onderdeurtje, en het zat me dwars dat Vlug en Zusje me altijd alleen lieten om samen te spelen, alsof Honger en ik door de pikorde van het nest bij elkaar hoorden.

Omdat Vlug en Zusje meer in elkaar waren geïnteresseerd dan in de rest van het gezin, strafte ik hen door ze mijn gezelschap te laten missen en ging ik in mijn eentje diep de buis in, op onderzoek uit. Ik snoof daar net een heerlijke geur van verrotting en

dood op, toen er vlak voor me een klein dier de lucht in vloog – een kikker!

Opgetogen kwam ik naar voren om hem met mijn poten te vangen, maar de kikker sprong alweer verder. Hij was bang, al wilde ik alleen maar met hem spelen en zou ik hem waarschijnlijk niet opeten.

Vlug en Zusje voelden mijn opwinding. Ze stormden de duiker in, en gooiden me omver terwijl ze slippend in het slijmerige water tot stilstand kwamen. De kikker sprong weg, maar Vlug sprong hem achterna door mijn kop als springplank te gebruiken. Ik gromde naar hem, maar hij negeerde me.

Zusje en Vlug botsten wild tegen elkaar aan bij hun jacht op de kikker, toen het hem lukte in een diepe plas water te springen en met stille, snelle slagen weg te zwemmen. Zusje deed haar snuit in het water en snoof het op, maar nieste het water uit, waardoor we nat werden. Vlug klom ik op haar rug en de kikker – mijn kikker! – was vergeten.

Chagrijnig sjokte ik de buis uit. Dat had ik weer: mijn familie bestond kennelijk uit idioten.

Ik dacht de volgende dagen nog vaak aan die kikker, meestal vlak voordat ik in slaap viel. Ik vroeg me dan af hoe hij gesmaakt zou hebben.

Steeds vaker gromde Moeder zachtjes als we wilden drinken, en toen ze op een dag haar tanden waarschuwend liet zien toen we gretig op haar buik af tuimelden, bedacht ik wanhopig dat mijn zus en broers het voorgoed hadden verpest. Toen sloop Vlug met zijn buik tegen de grond op haar af. Ze liet haar snuit naar hem zakken. Hij likte haar bek en ze beloonde hem door wat voedsel over te geven. We dromden naar voren om ervan te proeven. Vlug

duwde ons weg, maar we hadden nu gezien hoe het moest en toen ik snuffelend mijn moeders bek likte, gaf ze ook mij te eten.

Inmiddels wisten we goed de weg rond de beek. We hadden heen en weer gelopen langs de oever tot het hele gebied doordrongen was van onze geur. Spelen was een serieuze zaak voor Vlug en mij geworden, en ik kreeg door hoe belangrijk hij het vond mij op mijn rug te krijgen en zijn bek dan speels in mijn kop en keel te zetten. Zusje daagde hem nooit uit, maar het was me nog steeds niet duidelijk hoe de pikorde van het nest in elkaar zat. Natuurlijk had Honger weinig interesse in zijn plaats daarin, dus als ik gefrustreerd was, beet ik hem in zijn oren.

Op een middag lag ik doezelend te kijken naar Vlug en Zusje die woest trokken aan een stuk stof dat ze hadden gevonden, toen ik mijn oren spitste: er kwam een of ander dier onze kant op, iets groots en luidruchtigs. Ik krabbelde overeind, maar voor ik naar de beek beneden kon rennen om te zien waar het geluid vandaan kwam, stond Moeder voor me, haar lijf gespannen als teken van waarschuwing. Verbaasd zag ik dat ze Honger in zijn nekvel beet had, al was het al weken geleden dat ze ons zo gedragen had. Ze leidde ons de duistere buis in en drukte zich tegen de grond, met de oren plat tegen haar kop. De boodschap was duidelijk en we deden haar na; we kropen van de opening zo stil mogelijk naar achteren.

Toen het ding dat met grote passen langs de oever liep, zichtbaar werd, voelde ik Moeders angst als een rilling over haar rug gaan. Het ding was groot, stond op twee poten en er steeg een zure rookpluim uit zijn mond op toen het onze richting uit kwam.

Ik staarde er gespannen naar, zo gefascineerd was ik. Om de een of andere reden werd ik door dit wezen aangetrokken. Iets dwong

me, en ik zette me al schrap om op hem af te springen en hem te begroeten. Maar met één blik op mijn Moeder besloot ik me te beheersen. Dit was iets gevaarlijks en we moesten er koste wat kost bij uit de buurt blijven.

Het was natuurlijk een mens. De eerste man die ik ooit had gezien.

De man keek onze richting niet uit. Hij klom het talud weer op tot we hem niet meer konden zien. Na een paar minuten sloop Moeder het zonlicht in en hief haar kop om er zeker van te zijn dat het gevaar geweken was. Ze ontspande zich en kwam weer naar binnen, en gaf ons allemaal een geruststellende knuffel.

Ik rende naar buiten om te zien of het waar was. Mismoedig merkte ik dat een vage geur van rook het enige was wat er resteerde van de aanwezigheid van de man.

Steeds maar weer herhaalde Moeder de weken daarna de les die we in de buis hadden geleerd: blijf hoe dan ook bij mensen uit de buurt; pas op voor hen.

De volgende keer dat Moeder op voedseljacht ging, mochten we met haar mee. Eenmaal verwijderd van de veiligheid van het hol gedroeg ze zich schuw en schichtig, wat we haar allemaal nadeden. We vermeden open plekken, we slopen dicht langs de struiken. Als we een mens zagen, verstijfde Moeder. Ze stond met gespannen schouders, gereed om te vluchten. Op die momenten leek Vlugs witte vlek zo opvallend als berkenbast, maar toch merkte niemand ons op.

Moeder liet ons zien hoe we de dunne zakken achter de huizen moesten openscheuren, snel al het oneetbare papier moesten verwijderen waardoor botjes met vlees, stukken brood en kaaskorsten tevoorschijn kwamen, die we zo goed mogelijk verorberden.

Het smaakte allemaal heel vreemd al rook het heerlijk, maar Moeders voorzichtigheid had ons allemaal te pakken, dus aten we snel, zonder te proeven. Bijna direct braakte Honger alles weer uit, wat ik eerst erg grappig vond totdat ook ik een vreemde kramp vanbinnen voelde.

De tweede keer leek het voedsel sneller te verteren.

Ik was me altijd bewust geweest van andere honden, al had ik er persoonlijk nooit een gezien, op mijn familie na dan. Soms als we op jacht waren naar eten, blaften ze naar ons van achter een hek, waarschijnlijk omdat ze jaloers op ons waren omdat wij vrij konden rondlopen, terwijl zij gevangenzaten. Moeder liet ons nooit bij die vreemde honden komen, maar Vlug zette zijn nekharen op, beledigd dat iemand durfde te blaffen terwijl hij zijn poot ophief tegen hun bomen.

Heel soms zag ik een hond in een auto. De eerste keer staarde ik als betoverd naar zijn kop die uit het raampje stak, met zijn tong slap uit zijn bek hangend. Hij blafte vrolijk toen hij me ontdekte, maar ik was te verbijsterd om iets terug te zeggen; ik hief mijn neus en snoof ongelovig.

Auto's en vrachtwagens waren ook dingen die Moeder uit de weg ging, al snapte ik niet echt waarom die gevaarlijk konden zijn als er toch soms honden in zaten. Een grote, lawaaiige vrachtwagen kwam regelmatig langs en haalde alle zakken met eten weg die de mensen voor ons hadden neergezet, en dan hadden we een dag of twee maar weinig in onze buik. Ik had een hekel aan die vrachtwagen, net als aan de gulzige mannen die eraf sprongen om alle zakken voor zichzelf mee te nemen, maar ik moest toegeven dat zij en hun wagen verrukkelijk roken.

Er was minder tijd om te spelen nu we op jacht moesten. Moeder

gromde wanneer Honger probeerde haar lippen te likken, hopen op een kant-en-klaar maaltje, dus we begrepen hoe ze daarover dacht. We gingen vaak op pad, zo onzichtbaar mogelijk, hopen op eten. Ik voelde me vaak moe en zwak en had geen zin om Vlug uit te dagen wanneer hij met zijn grote kop over mijn rug hing en me met zijn borst probeerde om te duwen. Best, laat hem maar de baas zijn. Wat mij betrof waren mijn korte, stevige pootjes beter geschikt voor het rennen dicht tegen de grond aan, wat Moeder ons had geleerd. Als Vlug het gevoel had dat hij de stoerste was door zijn grote lijf te gebruiken om me tegen de grond te werken, hield hij zichzelf voor de gek. Moeder was immers de baas over ons allemaal.

Er was steeds minder plaats voor ons vijven in de holte onder de boom en Moeder bleef steeds langer weg van huis. Ik had het vermoeden dat ze over een tijd helemaal niet meer zou terugkomen. Dan zouden we voor onszelf moeten zorgen. Vlug zou me dan steeds uit de weg duwen om mijn eten weg te grissen en Moeder zou me niet meer kunnen beschermen. Ik begon erover na te denken hoe het zou zijn om het hol te verlaten.

De dag dat alles veranderde, begon toen Honger de buis in kwam wankelen en in elkaar zakte, met zwoegende ademhaling en zijn tong uit zijn bek. Moeder wreef haar neus tegen hem aan voor ze vertrok en toen ik aan hem snoof, bleven zijn ogen dicht.

Boven de buis liep een weg en langs die weg hadden we ooit een grote dode vogel gevonden, waar we aan begonnen te trekken tot Vlug hem afpakte en ermee wegrende. Ondanks het gevaar gezien te worden, liepen we vaak langs de weg heen en weer, op zoek naar meer vogels, en dat waren we ook aan het doen toen Moeder haar kop gespannen hief. We hoorden het allemaal tegelijk: er kwam een vrachtwagen aan.

Maar geen gewone vrachtwagen, want dit voertuig met het kenmerkende geluid was de afgelopen dagen verschillende keren langs komen rijden over onze weg, heel langzaam, dreigend zelfs, alsof ze speciaal op zoek waren naar ons.

We vlogen achter Moeder aan naar de metalen buis, maar om een reden die ik nooit zal begrijpen, stopte ik en keek om naar de monsterlijke machine. Het duurde een paar seconden voor ik Moeder volgde, de veilige tunnel in.

En die paar seconden hadden alles in gang gezet – ze hadden me gezien. Met een donker, rommelend geluid stopte de truck vlak boven ons. De motor ratelde en viel stil en toen hoorden we het geluid van laarzen op het grind.

Moeder jammerde zacht. Toen de menselijke gezichten aan beide kanten van de tunnel verschenen, drukte Moeder zich tegen de grond en spande ze haar lichaam. De mannen lieten hun tanden blikkeren, maar het leek niet echt vijandig. Hun gezichten waren bruin, omgeven door zwart haar, met zwarte wenkbrauwen en donkere ogen.

‘Hier jochie,’ fluisterde een van hen. Ik wist niet wat dat betekende, maar de roep kwam net zo natuurlijk op me over als het geluid van de wind, alsof ik mijn hele leventje al geluisterd had naar sprekende mensen.

Beide mannen hadden stokken, zag ik nu, stokken met een lus aan het uiteinde. Die zagen er gevaarlijk uit en ik voelde hoe Moeder door paniek bevangen werd. Haar nagels krasten, ze stormde met haar kop naar beneden naar de ruimte tussen de benen van een van hen. De stok ging naar beneden, er klonk een snelle klik en toen werd Moeder draaiend en rukkend door de man het zonlicht in getrokken. Zusje en ik kropen naar achter, terwijl Vlug gromde

met zijn nekharen recht overeind. Toen merkten we alle drie dat terwijl de opening achter ons nog steeds geblokkeerd was, de tunnel voor ons nu open lag. We stoven naar voren.

‘Daar komen ze!’ riep de man achter ons.

Toen we eenmaal op de bedding van de beek waren, beseften we dat we niet wisten wat ons nu te doen stond. Zusje en ik stonden achter Vlug – hij wilde de baas zijn, oké, dan moest hij het maar oplossen.

Van Moeder was geen spoor. De twee mannen stonden op tegenover elkaar liggende oevers, elk met de stok wiegend in de hand. Vlug ontweek er een, maar werd gevangen door de tweede. Zusje gebruikte de chaos om te ontsnappen, haar poten lieten het water opspatten terwijl ze in galop wegluchtte, maar ik stond stokstijf stil, mijn ogen gericht op de weg.

Een vrouw met lang wit haar stond boven ons; vriendelijke rimpeltjes tekenden haar gezicht. ‘Hier, puppy, het is oké. Het komt allemaal goed. Kom maar hier, puppy,’ zei ze.

Ik rende niet weg, ik bewoog niet. Ik liet de lus van de stok over mijn kop glijden tot hij dichtgetrokken werd rond mijn nek. De stok leidde me de helling op, waar de man me optilde in mijn nekvel.

‘Hij is rustig, hij is oké,’ zei de vrouw zacht mompelend. ‘Laat hem maar los.’

‘Dan rent-ie weg,’ waarschuwde de man.

Ik volgde dit gesprekje zonder het te begrijpen, maar ik begreep wel dat de vrouw de baas moest zijn, al was ze ouder en kleiner dan de twee mannen. Met een weerbarstige grom nam de man de lus van mijn nek. De vrouw stak haar handen naar me uit – ruwe, gelooide handen met een bloemengeur. Ik rook eraan en liet mijn

kop zakken. Ik voelde dat ze zorgzaamheid en bekommernis uitstraalde.

Toen ze haar vingers door mijn vacht liet glijden, voelde ik een rilling door me heen gaan. Mijn staart leek uit zichzelf heen en weer te slaan en toen ze me verraste door me in de hoogte te tillen, kronkelde ik om haar gezicht te likken, verrukt als ik was door haar lach.

De stemming sloeg om toen een van de mannen ons naderde met Hongers slappe lijfje in zijn handen. Hij liet het aan de vrouw zien, die treurig met haar tong klakte. Toen nam hij het lijfje van Honger mee naar de open vrachtwagen, waar Moeder en Vlug al in een metalen kooi zaten en hield het op naar hun neus. De geur van dood, die ik me zoals alles herinnerde, steeg van hem op in de droge, stoffige lucht.

We snuffelden allemaal goed aan ons dode broertje en ik begreep dat de mannen wilden dat we wisten wat er met Honger gebeurd was.

De mensen op de weg keken allemaal bedroefd, maar ze wisten niet hoe ziek Honger vanaf zijn geboorte was geweest, in de korte tijd dat hij leefde.

Ik werd in de kooi gestopt en Moeder snoof afkeurend de geur van de vrouw op, die zich aan mijn vacht had gehecht. Met een schok zette de vrachtwagen zich in beweging en ik werd al snel afgeleid door de heerlijke geuren die door de kooi gingen terwijl we over de weg reden. Ik reed in een vrachtwagen! Ik blafte van blijdschap, en Vlug en Moeder keken me verbaasd aan. Ik kon het gewoon niet helpen, het was het opwindendste wat ik ooit had beleefd, opwindender zelfs dan dat ik bijna een kikker gevangen had.

Vlug scheen overmand door verdriet en dat begreep ik pas na een tijdje. Zijn favoriete maatje Zusje was verdwenen, ze was net zover van ons vandaan als Honger.

Ik besepte dat het allemaal ingewikkelder was in de wereld dan ik had aangenomen. Het ging niet alleen om Moeder en ons die zich voor mensen verscholen, op jacht gingen naar eten en speelden in de tunnel. Er waren gebeurtenissen die ervoor zorgden dat alles zou veranderen – gebeurtenissen die door mensen veroorzaakt waren.

Maar één ding had ik toch mis. Al wisten we het op dat moment nog niet, we zouden Zusje in de toekomst weer tegenkomen.

HOOFDSTUK 2

Waar we ook heen reden, ik had het gevoel dat we meer honden zouden zien zodra we aankwamen. De kooi waar ze ons in hadden gestopt, rook ontzettend naar andere honden, hun urine en poep, en zelfs bloed vermengd met vacht en speeksel. Moeder was in een hoek gekropen; met haar nagels probeerde ze te zorgen dat ze niet viel op de hotsende en botsende bodem. Vlug en ik liepen rond, om de geur van de ene na de andere hond op te vangen. Vlug bleef proberen elke hoek van de kooi met zijn geur te markeren, maar elke keer dat hij op drie poten ging staan, liet een schok van de wagen hem op zijn zij vallen. Hij landde zelfs een keer boven op Moeder, wat hem een vinnige beet opleverde. Ik keek hem misprijzend aan. Zag hij dan niet hoe ongelukkig ze was?

Na een tijdje raakte ik verveeld van het ruiken van honden die er niet eens waren en ik drukte mijn neus door het draadrooster om grote teugen wind in te ademen. Het deed me denken aan de eerste keer dat ik mijn kop begroef in de geurige vuilniszakken die de voornaamste bron van ons voedsel vormden; ook buiten rook ik duizenden ondefinieerbare geurtjes, die zich met zo'n

kracht een weg baanden door mijn neus dat ik ervan moest niesen.

Vlug was aan de andere kant van de kooi gaan liggen, hij weigerde mijn kant op te komen omdat het niet zijn idee was geweest. Elke keer dat ik niesde, keek hij me knorrig aan alsof hij me waarschuwde dat als ik dat nog eens probeerde, ik hem beter eerst om toestemming kon vragen. Maar elke keer dat ik zijn koele blik opving, keek ik direct naar Moeder die, hoewel ze overduidelijk geïntimideerd was door de hele toestand, wat mij betrof nog altijd de baas was.

Toen de wagen stopte, kwam de vrouw naar de kooi; ze praatte met ons en hield haar hand tegen het draad zodat we haar konden likken. Moeder bleef waar ze was, maar Vlug was net zo gretig als ik en stond kwispelend naast me.

‘Jullie zijn zo lief! Hebben jullie honger, kleintjes? Honger?’

We stonden geparkeerd voor een lang, laag gebouw; schaars ingeplant woestijngras werd geplet onder de banden van de vrachtwagen. ‘Hé, Bobby!’ riep een van de mannen.

De reactie op die roep was verbijsterend. Van achter het huis steeg een koor van luid geblaf op, van zoveel honden dat ik ze niet kon tellen. Vlug ging op zijn achterpoten staan en zette zijn voorpoten tegen de zijkant van de kooi, alsof hij het zo beter kon zien.

Het kabaal hield aan toen een andere man van de achterkant van het huis verscheen. Zijn gezicht was bruin en verweerd, en hij trok met zijn been. De twee andere mannen keken hem grinnikend, maar verwachtingsvol aan. Toen hij ons in de kooi zag, bleef hij staan en liet mismoedig zijn schouders hangen.

‘O, nee, *señora*. Niet nog meer honden. We hebben er al veel te veel.’ Berusting en treurnis stonden op zijn gezicht te lezen, maar er hing geen woede in de lucht, voor zover ik merkte.

De vrouw draaide zich om en ging naar hem toe. ‘We hebben twee puppy’s en hun moeder. Ze zijn een maand of drie oud. Een is ervandoor gegaan, een andere was dood.’

‘O nee.’

‘De moeder was verwilderd, het arme beest. Ze is doodsbang.’

‘U weet wat ze de vorige keer tegen u zeiden. We hebben te veel honden en ze geven ons geen vergunning.’

‘Kan me niet schelen.’

‘Maar, *señora*, we hebben geen plek!’

‘Kom op, Bobby, je weet dat dat niet waar is. En wat moeten we dan, ze gewoon als wilde dieren laten leven? Het zijn honden, Bobby, kleine puppy’s, zie je?’ De vrouw liep weer naar de kooi en ik kwispelde hard om haar te laten zien dat ik goed had opgelet, al begreep ik er weinig van.

‘Ja, Bobby, wat maken drie meer nou uit?’ vroeg een van de grijnzende mannen.

‘Het duurt niet lang meer totdat er geen geld meer is om je te betalen, alles gaat op aan hondenvoer,’ zei de man die ze Bobby noemden. De mannen haalden grinnikend hun schouders op.

‘Carlos, ik wil dat je wat rauw hamburgervlees pakt en weer naar dat beekje rijdt. Kijk maar of je die ene ontsnapte hond terug kunt lokken,’ zei de vrouw.

De man knikte, lachend om Bobby’s uitdrukking. Ik begreep dat de vrouw de baas was van deze groep mensen en likte snel haar hand zodat ze mij het leukste zou vinden.

‘O, je bent zo’n lieve, lieve hond,’ zei ze tegen me.

Ik sprong op en neer en ik kwispelde zo hard dat ik Vlug in zijn gezicht sloeg, die geërgerd knipperde.

De ene man die ze Carlos noemde, rook naar pittig vlees en

exotische olie die ik niet thuis kon brengen. Hij stak de stok met de lus in de kooi, strikte Moeder, en Vlug en ik volgden vrijwillig terwijl zij rond de zijkant van het huis naar een groot hek werd getrokken. Het geblaf was hier oorverdovend en ik voelde een vage angst opkomen – waar werden we heen gebracht?

Bobby's geur had iets van citrus weg – sinaasappels, maar ook van aarde, leer en honden. Hij opende de poort op een kier en blokkeerde die met zijn lichaam. 'Wegwezen! Achteruit! Weg!' beval hij. Het geblaf verminderde een beetje, en toen Bobby de poort helemaal opendeed en Carlos Moeder naar binnen sleurde, werd het doodstil.

Ik was zo geschokt door wat ons stond op te wachten, dat ik niet eens de voet van Bobby tegen mijn achterste voelde, waarmee hij me binnen de omheining duwde.

Honden.

Overall waren honden. Sommige waren even groot of groter dan Moeder, andere kleiner, en ze liepen allemaal vrij rond binnen de omheining, op een enorm erf met een hoge houten schutting eromheen. Ik liep op een drafje naar een groepje vriendelijk uitziende honden die niet veel ouder waren dan ik, maar stopte vlak voor ze en deed net of ik grote interesse had voor iets op de grond. De drie honden voor me waren allemaal lichter van kleur en teefjes, dus plaste ik verleidelijk op een hoopje aarde voor ik naar ze toe ging om beleefd aan hun kontjes te ruiken.

Ik was zo blij met deze loop der gebeurtenissen dat ik zin had om in blaffen uit te barsten, maar Moeder en Vlug zagen het minder zonnig in. Moeder was zelfs met haar neus aan de grond de hele schutting aan het onderzoeken om een uitweg te vinden. Vlug was een groepje reuen genaderd en stond met stijve poten en

trillende staart voor hen, terwijl ze om beurten een poot oplichten tegen een paal van de schutting.

Een van de reuen ging dwars voor Vlug staan, terwijl een andere naar zijn achterkant draaide om hem daar nogal heftig te besnuffelen, en op dat moment kromp mijn broer ineen. Zijn kont zakte naar de grond en toen hij zich omdraaide om de reu achter hem aan te kijken, kromde hij zijn staart tussen zijn poten. Het verbaasde me dan ook niet dat hij een paar tellen later op zijn rug lag, kronkelend met een soort wanhopige speelsheid. Ik nam aan dat hij nu niet meer de baas was.

Terwijl dit allemaal aan de gang was, zag ik een andere reu – groot en robuust, met oren die aan de zijkant van zijn kop neerhingen – doodstil staan in het midden van het erf, kijkend naar Moeder die wanhopig rondjes liep langs de schutting. Iets in me zei dat je voor deze hond het meest moest oppassen. En dat klopte, want toen hij uit zijn verstarring kwam en op een draf naar de schutting liep, stopten de honden die om Vlug heen stonden, met hun gerotzooi en hieven oplettend hun kop.

Een meter of tien van de schutting zette de eenzame reu een sprint in en stormde op Moeder af, die stopte en ineendoek. De reu drong haar met zijn brede schouders naar de zijkant, en blokkeerde zo een uitweg; zijn staart stond kaarsrecht. Ze liet zichzelf van top tot teen besnuffelen, nog steeds ineengedoken tegen de schutting.

Mijn eerste impuls, en ik denk ook die van Vlug, was om erheen te rennen om haar te hulp te komen, maar ik had direct het idee dat ik dat beter niet kon doen. Dit mannetje was de Alfahond, een Engelse dog, met een bruin gezicht en donkere, vochtige ogen. Moeders onderdanigheid berustte op de pikorde hier.

Na zijn nauwkeurig onderzoek richtte Alfahond een flinke straal tegen de schutting, die Moeder beleefd besnuffelde, waarna hij wegdraafde en haar geen blik meer waardig keurde. Moeder leek zelf compleet uitgeblust en sloop onopvallend weg om zich achter een stapel bielzen te verbergen.

Na enige tijd kwam de groep reuen ook naar mij om me te besnuffelen, maar ik drukte me tegen de grond en likte hun kop, zodat het ze compleet duidelijk werd dat ze van mij geen problemen hoefden te verwachten – het was mijn broer die hun last kon bezorgen. Ik wilde alleen maar met de drie teefjes spelen en de omgeving onderzoeken, waar overal ballen en rubberen botten lagen en waar lekkere geurtjes voor afleiding zorgden. Een helder straaltje water liep onophoudelijk in een trog, waarvan we konden drinken wanneer we maar wilden, en de man Carlos kwam eenmaal per dag het erf op om onze poep weg te scheppen. Zo af en toe barstten we allemaal in luid geblaf uit, zomaar, omdat we er zin in hadden.

En dan het eten! Tweemaal per dag kwamen Bobby, Carlos, Señora en de andere man tussen ons in staan en verdeelden ons naar leeftijd in groepen. Ze stortten zakken krachtig voer in grote bakken, waar we onze koppen in stopten om ervan te eten zoveel we wilden! Bobby stond erbij en wanneer hij dacht dat een van de honden (meestal een klein teefje) niet genoeg kreeg, tilde hij haar op en gaf hij haar een grote handvol extra en duwde ons uit de weg.

Moeder at met de volwassen honden. Zo nu en dan hoorde ik een grom van die kant komen, maar als ik opkeek, zag ik alleen kwispelende staarten. Wat zij ook aten, het rook fantastisch, maar de mannen hielden ons tegen als een van ons jonkies daarheen wilde lopen om poolshoogte te nemen.

De vrouw, Señora, bukte zich naar ons en liet ons haar gezicht likken, en liet haar handen lachend door onze vacht gaan. Mijn naam was Toby, zei ze. Ze zei het iedere keer dat ze me zag: Toby, Toby, Toby. Ik wist absoluut zeker dat ik haar lievelingshond was – hoe kon het ook anders?

Mijn beste vriendin was een teefje, Coco genaamd, die me op die eerste dag begroet had. Coco's poten waren wit, haar neus roze, haar vacht ruw en weerbarstig. Ze was klein genoeg om haar met mijn korte pootjes bij te kunnen houden.

Coco en ik stoeiden de hele dag, meestal met de andere meiden erbij en soms ook met Vlug, maar die wilde altijd een spel doen waarbij hij de Alfahond kon zijn. Hij moest zijn wilde spelletjes wel een beetje in toom houden, want als hij te onstuimig was, werd een van de reuen eropuit gestuurd om hem op zijn nummer te zetten. Wanneer dat gebeurde, deed ik altijd alsof ik Vlug nooit van mijn leven had gezien.

Ik hield van mijn wereld, het Erf. Ik vond het heerlijk door de modder rond de watertrog te rennen, zodat mijn pootjes het lieten opspatten op mijn vacht. Ik genoot ervan als we het allemaal op een blaffen zetten, al begreep ik vrijwel nooit waarom we het deden. Ik hield ervan Coco achterna te zitten, en te slapen met een hele hoop honden bij elkaar en te snuffelen aan de drollen van andere honden. Vaak viel ik zomaar neer, uitgeput van het spelen, maar waanzinnig gelukkig.

De andere honden speelden ook – zelfs Alfahond kon je tekeer zien gaan met een rafelige deken in zijn bek, terwijl de andere honden hem achterna zaten en net deden of ze hem niet bij konden houden. Moeder deed daar niet aan mee, ze had een kuil voor zichzelf gegraven achter de bielzen en daar lag ze meestal in. Als ik

langsging om te zien hoe het met haar ging, gromde ze naar me alsof ze niet wist wie ik was.

Op een avond na het eten, toen de honden nog nagenietend languit op het erf lagen, zag ik Moeder heimelijk uit haar schuilplaats komen en naar de poort sluipen. Ik lag te knagen op een rubberen bot, omdat mijn bek ernaar hunkerde op iets te kauwen, maar ik stopte en keek nieuwsgierig hoe ze plaatsnam vlak voor de poort. Kwam er iemand aan? Ik hield mijn kop scheef en dacht dat als er bezoek kwam, de honden vast waren gaan blaffen.

Meestal zat Carlos met de andere mannen rond een tafel te kletsen. Ze openden een glazen fles die ze doorgaven en waaruit een scherpe, chemische geur opsteeg. Die avond gebeurde dat echter niet; we waren helemaal alleen op het terrein.

Moeder tilde haar voorpoten van de grond, drukte ze tegen de latten van de houten poort en nam de metalen knop in haar bek. Het was me een raadsel waarom ze op zo'n ding zou willen kauwen, als er overal van die prachtige rubberen botten lagen. Ze draaide haar kop naar links en rechts, ze kreeg blijkbaar geen grip op dat ding. Ik keek naar Vlug, maar die was diep in slaap.

Toen hoorde ik tot mijn verbazing de poort openklikken. Mijn moeder had de poort opengemaakt! Ze liet haar poten weer zakken en met haar schouders duwde ze hem een stukje verder open. Ze snoof behoedzaam de lucht aan de andere kant van de schutting op.

Toen keerde ze zich naar me toe, met stralende ogen. De boodschap was duidelijk: Moeder ging weg. Ik stond op om met haar mee te gaan en Coco, die vlak bij me lag, tilde loom haar kop op om me even aan te kijken voor ze zich met een zucht weer uitstreekte op het zand.

Als ik vertrok, zou ik Coco nooit weerzien. Ik werd verscheurd tussen trouw aan mijn moeder, die me gevoed en verzorgd had en me alles had geleerd, en aan de roedel, met daarbij mijn waardeloze broer Vlug.

Moeder wachtte niet op mijn beslissing. Ze sloop heimelijk weg in het halfduister van de naderende nacht. Als ik haar bij wilde houden, zou ik me moeten haasten.

Ik ging op een holletje naar de openstaande poort en volgde haar de onvoorspelbare wereld aan de andere kant van de schutting in.

Vlug merkte niets van ons vertrek op.